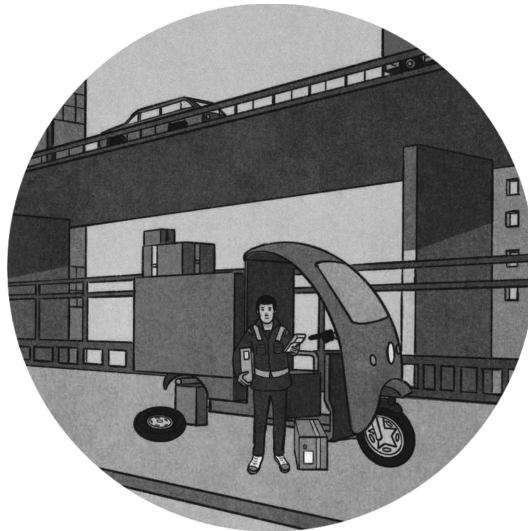

Livrez colete în Beijing

HU ANYAN

 Narator POVEȘTI
REALĂ,
BINE
SCRISE

Traducere din chineză în engleză de
Jack Hargreaves
Traducere din engleză în română de
Louis Ulrich

cuprins

<i>nota traducătorului</i>	7
<i>unu</i>	
ANUL MEU DE TURE DE NOAPTE ÎNTR-UN DEPOZIT LOGISTIC	9
<i>doi</i>	
LIVREZ COLETE ÎN BEIJING	37
<i>trei</i>	
MUNCI OCAZIONALE ÎN SHANGHAI	143
<i>patru</i>	
ALTE SLUJBE PE CARE L-AM AVUT	173
<i>cinci</i>	
CELELALTE ASPECTE ALE VIETȚII	279
<i>despre autor</i>	287

unu

ANUL MEU DE TURE DE NOAPTE ÎNTR-UN
DEPOZIT LOGISTIC

Zic eu un an, dar, în realitate, am lucrat la Compania D puțin peste zece luni. M-am alăturat pe 12 mai, ziua în care se împlineau nouă ani de la cutremurul din Wenchuan. Eram manipulant de colete într-un centru din districtul Shunde, Foshan, care, pe atunci, era cel mai mare centru de distribuție din țară. Am aflat asta abia după ce am plecat. Deși dimensiunea depozitului m-a șocat cât timp am fost acolo, nu m-a interesat niciodată cu adevărat pe ce loc se situa la nivel național.

Centrul de distribuție se afla într-un parc logistic în care mai funcționau sediile centrale ale companiilor JD.com, Vipshop și BEST Express. Lucram în tura de noapte, de la 7 seara până a doua zi dimineața, la 7. Aveam patru zile libere pe lună. Aproape toți cei de acolo munceau noaptea, deoarece sortarea nu se făcea în timpul zilei. Cerința de bază pentru acest loc de muncă era să fii în stare să citești adresele de pe etichete. Nimeni nu mi-a cerut vreodată diploma de studii, dar cu siguranță existau unele persoane pe care acest lucru le-ar fi descalificat.

Interviul era o simplă formalitate; realitatea era că nu ar fi fost refuzat nimeni dispus să accepte o perioadă de probă neplătită de trei zile. Acest lucru trebuie să fi

Narator

9

Livrez colete în Beijing

încălcat legea muncii, dar am întrebat în dreapta și-n stânga și, aparent, toate întreprinderile din parcul logistic procedau la fel. Dacă nu puteai accepta acest lucru, trebuia să-ți cauți de lucru altundeva.

La drept vorbind, perioada de probă era destul de necesară. Altfel mulți dintre cei care începeau să lucreze acolo nu ar fi știut de unde s-o apuce. Era o șansă pentru ca angajatorul și angajatul să ajungă la o înțelegere reciprocă. Din câte mi-am dat seama, mai puțin de jumătate dintre cei care au aplicat ajungeau să fie angajați. Unii nu rezistau decât două ore, după care renunțau. În acest caz, compania ar fi putut măcar să-i recompenseze pe cei care continuau să vină la lucru după acele trei zile.

Totuși angajatorul nu era lipsit de umanitate: mulți dintre cei care se mutau în zonă special pentru acest loc muncă nu aduceau cu ei decât foarte puține lucruri, așa că se asigura că primesc jumătate din salariul lunar la sfârșitul primelor douăzeci de zile, ca să-și poată cumpăra strictul necesar. Altminteri, ziua de plată era abia 15 a lunii următoare.

Centrul de transfer semăna cu un debarcader mare. Lucram pe o platformă de ciment înaltă de un metru, pe care o numeam zona de sortare. Avea lungimea a opt, poate zece terenuri de fotbal și un acoperiș de oțel enorm. Pe ambele laturi existau rampe de încărcare și descărcare numerotate și rânduri întregi de camioane parcate cu spațele la platformă și cu ușile de marfă deschise. În zona de sortare mă întâmpina în fiecare seară un huroit constant, profund și greu, asemenea unui tunet îndepărtat: zgomotul a peste o sută de motostivuitoare care rulau la unison. Erau ca niște furnici lucrătoare care descărcau din camioane saci uriași de colete pentru diferitele echipe de sortare și care mai apoi transportau încărcătura sortată la rampa de încărcare corespunzătoare.

Eu am fost repartizat la o echipă de „articole mici”, a cărei sarcină era să sorteze și să regrupeze coletele pe măsură ce soseau, în funcție de destinație. În mare parte, mi-a plăcut treaba pe care o aveam de făcut: nu era nevoie să vorbesc, nu era nevoie să-mi folosesc creierul, pur și simplu îmi suflecăm mânecile și mă apucam de treabă.

Întrucât ne aflam în Guangdong, era vară trei sferturi din an. În timpul zilei soarele încingea acoperișul metalic, astfel că se făcea o căldură sufocantă, iar serile nu erau cu mult mai răcoroase. Adesea, transpirația îmi șiroia pe spate în primele două ore ale turei și nu înceta până a doua zi dimineață. În cele din urmă, mi-am cumpărat un bidon de apă de trei litri – îl goleam în fiecare noapte, dar transpiram atât de mult încât nu aveam niciodată nevoie să urinez în timpul turei.

În perioada de probă am fost pus să despachetez – sarcina cea mai obositoare. Coletele trimise din sediul central soseau în saci mari de polipropilenă, pe care echipa noastră avea sarcina să-i deschidă și să-i golească în zona de sortare, unde reorganizam coletele în funcție de destinație. Despachetarea presupunea ruperea sacilor și golirea conținutului. Sacii variau în greutate, unele colete cântărind doar câteva kilograme, iar altele, cele mai grele, până la de zece ori mai mult. Dacă turele ar fi fost mai scurte, sunt sigur că majoritatea angajaților s-ar fi descurcat, dar, când se crăpa de ziuă, toți începeam să fim depășiți; din acest motiv, despachetarea era singura sarcină interzisă femeilor.

De fapt, pentru orice bărbat era o etapă obligatorie a perioadei de probă, în timp ce femeile treceau direct la reambalare. Doar trecând prin cele mai dificile sarcini, compania și candidatul puteau ști cu suficientă certitudine dacă se potriveau, reducând astfel riscul unei „despărțiri” ulterioare, cauzate de neînțelegeri. Acele

Narator

11

Livrez colete în Beijing

câteva zile din perioada de probă au fost cu adevărat cele mai grele, deoarece corpul nu era adaptat încă la tipul nou de muncă pe care o aveam de făcut și la intensitatea pe care o presupunea. Mișcările neobișnuite sporeau nivelul de oboseală, ceea ce explică oarecum de ce atât de mulți oameni abandonau după doar câteva ore. Dar, dacă puteai rezista suficient de mult timp, în cele din urmă volumul de muncă devenea mai suportabil.

Îmi amintesc de o femeie mai în vârstă, aflată în timpul perioada de probă. Deși părea să nu aibă nicio problemă cu munca în sine, a plecat brusc la miezul nopții. Am aflat mai târziu că nu știa să citească, așa că maestrul o convinsese să renunțe. Nu cred că era analfabetă, pentru că nu ar fi reușit să se descurce în acele prime ore fără să greșească. Probabil că recunoscuse unele caractere, iar pentru restul le ceruse ajutorul membrilor echipei, lucru care trebuie să-i fi speriat pe aceștia îndeajuns încât să decidă că era cazul să-i spună maestrului. Era suficient ca femeia să eticheteze greșit un sac pentru ca toate coletele din el să fie trimise în alt oraș și întregii echipe să i se rețină din salariu.

Lucram douăsprezece ore pe zi, cu o pauză de jumătate de oră pentru cină, de la 9 seara, după două ore de lucru. Apoi, de la 10 seara până la 5, munceam pe brânci, după care urmau ultimele două ore ale turei, mai calme.

Depozitul avea două cantine administrate de două firme diferite, fiecare vânzând tipuri diferite de mâncare. Ne descurcam singuri, ca la autoservire, și plăteam în funcție de greutate. În schimb, orezul era gratuit și în cantități nelimitate, astfel încât cei care voiau să economisească bani își umpleau bolurile cu orez și luau din celelalte feluri doar puțin. Trebuie să recunosc că prețurile erau rezonabile, iar cantinele erau în general curate. După masă lucram nouă ore și jumătate, fără pauză de gustare.

Unii își aduceau de acasă pâine sau biscuiți pe care îi înfulecau într-un moment de respiro, pe la miezul nopții. Alții se obișnuiseră să nu mănânce deloc zece ore la rând. Și eu îmi aduceam biscuiți, iar în zilele în care uitam, auzeam cum îmi chiorăie stomacul.

Îmi amintesc de prima noapte acolo. Nimeni nu-mi comunicase programul, așa că am luat cina înainte să ajung la muncă. La 9 seara, toată lumea s-a dus la masă, însă mie nu mi-a fost foame, așa că am ratat ocazia de a mânca copios, presupunând că aveam să fac asta mai târziu. Nu mi-a dat prin cap că urma să-mi petrec jumătate de noapte doar cu apă. La sfârșitul turei eram atât de flămând încât mi se învârtea capul. Pierderea în greutate era ceva obișnuit pentru lucrătorii nou-veniți. Am avut un coleg care s-a alăturat echipei la câteva zile după mine și care a ajuns de la 80 de kilograme la 59 în doar trei luni. Eu nu eram tocmai gras înainte să încep, iar după câteva luni slăbisem vreo 4 kilograme.

Am descoperit repede că majoritatea oamenilor care lucrau acolo nu erau vorbăreți și nici nu veniseră pentru a-și face prieteni. Îmi aminteau de fermierii bătrâni și calmi – chiar dacă nu erau înaintați în vârstă –, pentru că pur și simplu aveau aceeași atitudine indiferentă și rezervată față de străini. Din fericire, nici eu nu mă dau în vânt după conversație, așa că îmi convenea de minune că toți cei de acolo lucrau cu gura închisă, mă simțeam confortabil în acel mediu. Iar când le ceream sfaturi, întotdeauna chicoteau timid înainte de a-mi da un răspuns stângaci – nu erau aroganți, ci doar discreți.

În fiecare dimineață, înainte de a încheia activitatea, aveam o ședință în care maiștrii și managerul rezumau modul în care se desfășurase tura de noapte și problemele apărute. Vorbeau trei minute, poate chiar mai puțin. Și înainte de începerea turei exista o scurtă întâlnire, pentru

Narator

13

Livrez colete în Beijing

stabilirea priorităților sau pentru discutarea oricăror probleme care necesitau atenție. Era plictisitor, dar se termina repede. De regulă, nu ascultam. La urma urmei, vorbele nu fac o revoluție.

La sfârșitul perioadei de probă, un maestru adjunct, un tip scund, m-a luat deoparte, ca să discutăm. Echipa noastră avea atunci un maestru principal și trei maiștri adjuncți și, peste aceștia patru, un responsabil administrativ. Tipul ăsta mi-a spus că, deși perioada de probă nu era plătită, avea să o compenseze, acordându-mi trei zile de concediu în plus. Asta se întâmpla pe vremea când nu trebuia să facem pontajul. M-am bucurat să aud asta, desigur. Dar nu a trecut nici măcar o lună și același tip a avut o dispută cu ceilalți maiștri și a demisionat. De atunci nimeni nu a mai vorbit despre zile de concediu plătite.

Activitatea principală a Companiei D era logistica, dar în 2013 lansase și un serviciu de livrare expres, care nu se dezvoltase așa cum se spera, iar când m-am alăturat eu, în 2017, cota de piață era neglijabilă. Din păcate, asta nu a ușurat sarcina acelor dintre noi care manipulam coletele. Personalul era direct legat de volumul de muncă, iar capitaliștii nu sunt cunoscuți pentru simpatia lor față de chiulangii.

În primele luni acolo am alternat între despachetare și ambalare. Echipa noastră avea patru roluri: cei de la despachetare lucrau în sincron cu etichetarea, iar cei care puneau coletele pe rafturi lucrau în paralel cu ambalarea. Cei de la despachetare goleau sacii enormi de colete în zona de sortare, iar etichetatorii scanau codurile de bare de pe formularul de comandă, notând cu pixul, pe partea din față a fiecărui colet, codul poștal al adresei de destinație. Apoi coletele marcate erau transmise către zona de ambalare, unde muncitorii le așezau pe diferite rafturi, în funcție de destinație. Ulterior, cei de la

ambalare împachetau fiecare colet de pe raft și transportau sacii etichetați pe motostivuitoare, pentru a fi duși la rampa de încărcare. Ca intensitate, etichetarea era cea mai ușoară muncă și adesea era făcută de femei.

La sfârșitul turei, toată lumea mergea să ia micul-dejun. Pentru noi, acesta era de fapt cina, a doua dintre cele două mese principale ale fiecărei zile. Apoi ne întorceam la dormitoare ca să facem duș și să ne spălăm hainele. Uniforma se dovedea imposibil de curățat complet. Ridicam și mutam obiecte ore în șir, astfel că petele de grăsime și de ulei erau inevitabile. În plus, fiind deja oboseți, era ușor să ne convingem că nu mai trebuia să ne asigurăm că hainele noastre sunt impecabile. Oricum aveau să se murdărească din nou a doua zi. Nu merita efortul să încercăm să le curățăm cu un detergent de pete de bună calitate, având în vedere prețul acestuia, așa că ne mulțumeam cu o bucată de săpun. Asta nu ne scăpa de mirosul puternic de transpirație care persista chiar și după uscarea hainelor în aer liber. Însă, având în vedere tipul de muncă pe care îl făceau, oamenii, în mod firesc, nu se mai sinchiseau.

În fine, somnul era cel care cauza cele mai multe probleme – nu toată lumea se adapta bine la acest program inversat. După câteva luni petrecute acolo, devenisem prea epuizat ca să funcționez pe la 4 sau 5 dimineața. Dacă mă întindeam, așpeam în câteva secunde; puteam să adorm în orice moment și dacă nu era posibil să stau întins. Uneori vedeam negru în fața ochilor de parcă aș fi fost pe punctul de a-mi pierde cunoștința, după care mă trezeam brusc, tresărind și mă agățam de orice era în apropiere, ca să mă pot ține pe picioare. Eram ca un mort viu: cu privirea goală și mintea încețoșată, fără să am habar ce făcusem cu doar o secundă în urmă. În această stare am

Narator

15

Livrez colete în Beijing

încurcat o dată două etichete: am lipit o etichetă de Beijing pe un colet cu destinația Chongqing și invers. Din fericire, greșeala a fost observată, iar coletele au fost aduse înapoi înainte de a fi încărcate în camioane. Nu exagerez când spun că în fiecare tură, când lipsa somnului mă chinuia cumplit, juram că aveam să mă duc la culcare imediat ce terminam, indiferent ce altceva necesita atenția mea. Numai că dimineața, până să plec de la serviciu, oboseala îmi trecea întotdeauna și îmi recăpătam brusc energia. Acest lucru venea mereu cu o senzație ciudată de agitație, ca și cum corpul meu, după atâtea ore de muncă neplăcută, tânjea acum după o activitate care să-i placă; trebuia să mă eliberez de această letargie și să-mi refac forțele. Tocmai din acest motiv, mulți colegi mergeau la karaoke după ieșirea din tură și stăteau acolo până când începea să se întunece din nou, reușind să doarmă doar o oră sau două înainte de serviciu. Însă pentru mine asta era o nebunie; nu voiam să-mi pierd viața din cauza muncii. Încercam să am grijă de mine. De exemplu, luam un mic-dejun extrabun sau dădeam o raită prin supermarketul din oraș. Era un loc mic, cu o selecție de produse limitată, dar am descoperit că hoinăritul în sus și în jos pe culoarele magazinului alina stresul, chiar dacă în cele din urmă cumpăram doar unul sau două lucruri.

Problema era că nici așa nu aveam chef să dorm. Și nu aș fi putut nici dacă aș fi încercat. După-amiaza deja începeam să-mi fac griji că iar nu mă voi putea odihni. Camera în care am locuit la început se supraîncălzea și era înăbușitoare. Vara, temperatura putea ajunge până la 32 de grade Celsius. Pereții erau fierbinți de la soare, iar ventilatorul meu nu făcea față. Închiriasem o cameră fără aer condiționat ca să economisesc bani, deși diferența de confort costa doar 50 de yuani în plus. Cred că era pe la începutul lui august când am decis că nu mai puteam suporta.

Simțeam că mă coc. Am contactat-o pe proprietară și am întrebat-o dacă pot schimba camera. Dar cum ar fi putut să fie disponibilă vara o cameră cu aer condiționat? Însă femeia a tot pretins că în curând avea să fie una disponibilă. M-a ținut așa două luni, până după Festivalul recoltei, apoi m-a contactat în sfârșit, ca să-mi facă o ofertă. Vremea se mai răcorise atunci, dar tot era neplăcută; în Guangdong, octombrie poate însemna temperaturi de 27 de grade Celsius. Am profitat imediat de ocazie, dar am apucat să folosesc aerul condiționat de maximum trei sau patru ori, după care căldura s-a mai domolit.

Zgomotul a fost un alt factor care mă împiedica să dorm. Intrarea principală în clădirea în care se afla camera mea nu avea sistem de acces. Prin urmare, vizitatorii aveau două opțiuni: fie să sune pe mobil persoana la care veneau în vizită, iar aceasta să coboare și să le deschidă ușa, fie să stea afară și să strige. Aceste strigăte mă făceau mereu să vreau să dau fuga jos și să strâng de gât pe oricine mă trezea.

În plus, camera mea avea pereți subțiri și o dată i-am auzit pe vecini certându-se. Soțul țipa la soție. Au fost multe insulte și țipete, timp în care soția nu a scos niciun cuvânt. Poate că ea era cea care greșise. Soțul țipa, zicând că se întorsese după o zi grea și că tot ceea ce-și dorea era doar un somn bun, dar că nici măcar asta nu putea face... Cred că îl supărase ceva ce făcuse soția. Apoi a început să plângă – un bărbat matur plângând și țipând. Nu sunt imun la bârfe, așa că am ascultat, încercând să prind cel mai mic indiciu despre ceea ce făcuse soția, dar nu am înțeles mare lucru din ceea ce spunea bărbatul. Eram acolo de prin toată țara, fiecare cu propriul accent, uneori necunoscut mie.

Orice aș fi făcut, continuam să am probleme cu somnul chiar și când era liniște și temperatura, mai suportabilă.

Narator

17

Livrez colete în Beijing

Încercasem tot ceea ce ar fi putut ajuta. Nu am găsit somnifere, dar auzisem că ciocolata neagră avea aproape același efect, așa că am dozat-o ca pe un medicament – un pătrățel înainte de culcare, în fiecare seară; dar nu s-a întâmplat nimic, desigur. Am luat și melatonină, fără absolut niciun efect. În cele din urmă, am recurs la metoda bine cunoscută: băutura. La supermarket se vindea o gamă de *erguotou* în sticle de patru litri. Red Star era prea scump, așa că am cumpărat mărci contrafăcute. Majoritatea fuseseră produse în Sichuan (nu Beijing) și nu erau nici pe departe la fel de pure precum cele cu care eram obișnuit. Aveau un gust aproape acru. Dar erau ieftine și asta conta. Cu bugetul autoimpus de care dispuneam îmi permiteam uneori să-mi cumpăr și ceva de calitate mai bună. O jumătate de litru de Old Village la 18 yuani sticla era cel mai bun alcool pe care îl puteam găsi.

În timp ce beam îmi plăcea să citesc, chiar dacă după aceea nu-mi mai aminteam niciodată ce citisem. Uneori aveam nevoie de aproape 120 de mililitri de alcool înainte să mă simt pregătit să mă întind. Scopul era să adorm înainte de 2 la amiază ca să pot fi în picioare la 6 și jumătate seara; poate că dacă aș fi reușit asta m-aș fi bucurat.

În zilele groaznice, când încă eram treaz după 4 după-amiaza, anxietatea mea creștea la maximum. Înainte să încep să lucrez la Compania D, obișnuiam să dorm șapte ore pe zi; dar, după ce am început să lucrez noaptea, dormeam în medie patru ore.

---

* Tip de lichior produs în Beijing. Este o băutură limpede și puternică, a cărei producție durează șase luni. Adesea este aromatizată cu nuci, curmale chinezești, longani (fruct exotic specific Chinei), ginseng sau zahăr. Deși are peste 60% alcool, este amestecată și cu alte băuturi spirtoase, pentru a produce o băutură mai fină (n.r.).

Marea problemă cu băutura era că mă simțeam pilit și când mă trezeam. Din fericire, mergeam la serviciu pe jos. Simțeam sub picioare toate hârtoapele, dar n-aș putea spune dacă mă clătinam eu sau lumea. Când beam mai puțin, era ca și cum nu m-aș fi odihnit deloc. În fiecare zi treceam în drum spre serviciu pe lângă un șir de case. Simțeam mirosul mâncării care se gătea înăuntru, vedeam oameni tolăniți pe canapele, oboșiți și mulțumiți după o zi de muncă. Pentru mine asta era adevărata fericire. Dar deja eram mai epuizat decât acei oameni și nici măcar nu ajunseseam la depozit. Mă uram în acele momente: afurisitul meu de corp își bătea joc de voința mea, iar afurisita mea de voință își bătea joc de mine. Juram că dimineața aveam să mă duc la culcare imediat ce terminam de lucru. Dar dimineața venea și totul decurgea ca în ziua precedentă. Eram prins într-o buclă.

Ar trebui să spun ceva despre locul în care stăteam la momentul respectiv. Mă aflam într-un sat numit Luoheng, separat de parcul logistic de un mic pârâu. Parcul logistic era o zonă de dezvoltare fără gard perimetral sau poartă de securitate. Vehiculele și oamenii puteau intra și pleca după bunul plac. Dar Luoheng era delimitat de pârâu într-un capăt și de o poartă în celălalt capăt, care se închidea la 10 în fiecare seară. La început, acest lucru mi s-a părut ciudat. De ce ar fi trebuit izolat un sat în felul acesta? Nu mai întâlnisem așa ceva înainte. Mai târziu am aflat că principala industrie a satului Luoheng era reprezentată de plantele ornamentale, de la bonsai superbi la copaci înalți și luxurianți, pentru mărginirea bulevardelor. Unele dintre plante trebuie să fi fost valoroase, pentru că localnicii le protejau împotriva furtului. Chiar și pentru un simplu drum, cum ar fi fost cel la serviciu și înapoi acasă, trebuia să sar peste un gard de sârmă ghimpată. Într-o zi, când

Narator

19

Livrez colete în Beijing